

Arrest

nr. 110 118 van 19 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 11 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 29 maart 2013.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 april 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 januari 2012 diende verzoekster, samen met haar echtgenoot en hun minderjarige kinderen, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 25 maart 2013 verklaarde de gemachtigde van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding deze aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk. Op 29 maart 2013 werd deze beslissing ter kennis gebracht.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en);

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen op art. 8 van het EVRM. Dit artikel is hier niet van toepassing omdat ze niet met bewijzen van afstamming of verwantschap aantonen dat er nog andere familieleden van hen in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen - niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke maatregel. De criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980,

De elementen van integratie, met name dat zij sinds 1999 in België verblijven, hier gewoond en gewerkt hebben met een verblijfsvergunning, attesten van inburgering, school attesten, integratieverklaringen en arbeidsovereenkomsten voorleggen en nooit in aanraking zijn geweest met het gerecht, behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980, We merken evenwel nog op dat het verblijfsrecht van betrokkenen op 01.12.2011 werd beëindigd omdat ze het hadden verkregen op grond van valse persoonsgegevens.

Betrokkenen stellen dat een terug keer naar hun geboorteland een werkelijk trauma zou betekenen. Aangezien ze geen bewijzen voorleggen om deze stelling te staven, hebben wij dit argument niet in hun voordeel weerhouden.”

1.3. Eveneens op 29 maart 2013 werd aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, onder de vorm van een bijlage 13.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

x 1° zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de Vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de Vreemdelingenwet dient te worden toegepast.

In casu werd de tweede bestreden beslissing genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster betwist niet dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van dezelfde wet vereiste documenten. Verwerende partij zal derhalve bij een gebeurlijke vernietiging van de tweede bestreden beslissing niet anders kunnen doen dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten te verstrekken. Een eventuele vernietiging van de tweede bestreden beslissing kan verzoekster in principe dan ook geen voordeel opleveren.

De Raad dient op te merken dat geen schending wordt aangehaald van een bepaling van het EVRM of van een andere hogere verdragsbepaling.

Verzoekster kan derhalve geen voordeel halen uit een gebeurlijke nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, opgeworpen door de verwerende partij in haar nota wegens een gebrek aan belang, is in de aangegeven mate gegrond.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd werpt verzoekster de schending op van *“de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht”*. In de uiteenzetting van haar middel werpt verzoekster eveneens de schending van het rechtszekerheidsbeginsel op.

Verzoekster betoogt in haar verzoekschrift als volgt:

“Omwille van enorme problemen in hun land van herkomst, waardoor haar vrijheid en leven bedreigd werden, diende verzoekster haar land te ontvluchten samen met haar echtgenoot, de heer N.M. hun kinderen:

- N.B., ° te (...) op (...) (Voorheen verkeerdelijk vermeld als B.B.)
- N.E., ° te (...) op (...) (Voorheen verkeerdelijk vermeld als B.E.)
- N.E., ° te (...) op (...) (Voorheen verkeerdelijk vermeld als B.E.)

Zij verblijven sedert 1999 in België.

N.M. enerzijds en N.S. en de kinderen anderzijds hebben apart asiel aangevraagd en later ook apart een aanvraag tot regularisatie gedaan, waarbij zij verklaarden etnische Albanezen te zijn uit Kosovo.

N.S. en de kinderen werden in 2007 definitief geregulariseerd, N.M. in 2010.

N.M. werd in zijn ware identiteit geregulariseerd (dus als hebbende de Albanese nationaliteit).

N.S. en de kinderen werden in hun valse identiteit geregulariseerd als hebbende de Kosovaarse nationaliteit.

In april 2011 begaven de laatstgenoemde verzoekers zich naar de gemeente om hun ware nationaliteit (de Albanese) aan te geven.

Omwille van deze valse verklaringen en het gebruik van niet-authentieke documenten werd het verblijfsrecht van verzoekster en haar familie ingetrokken op basis van het artikel 13§2 van de Vreemdelingenwet en het beginsel "fraus omnia corrumpit".

Om uiteindelijk paal en perk te stellen aan haar illegale situatie, heeft verzoekster een beroep gedaan op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, om haar verblijf alhier te kunnen regulariseren.

Dat evenwel bij beslissing van 25.03.2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag overeenkomstig artikel 9bis van verzoekster geweigerd werd.

Deze beslissing werd aan verzoekster betekend op 29.03.2013.

Dat op 29.03.2013 haar en haar 2 jongste kinderen ook een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) werd betekend.

Dat het manifest om een onredelijke beslissing gaat.

Dat N.E., op het moment dat hij samen met zijn familie naar België kwam, 2 jaar oud was en dus moeilijk verantwoordelijk geacht kan worden voor de valse verklaringen die bij hun asielaanvraag werden afgelegd.

Dat het jongste kind van verzoekster, N.E., in 2004 in België geboren is en evenmin verantwoordelijk geacht kan worden voor de valse verklaringen die bij de asielaanvraag van haar ouders werden afgelegd.

Dat de kinderen gedurende de hele procedure minderjarig waren en dat ze bijgevolg niet verantwoordelijk kunnen gehouden worden voor de verklaringen die zijn afgelegd en de documenten die zijn afgeleverd door hun ouders.

Dat de kinderen gedurende de hele procedure te goeder trouw waren, en dat zij , voor zover zij al op de hoogte waren van de handelingen van hun ouders, zij hier zeker geen zeggenschap over hadden.

Dat er aldus geen spraken kan zijn van enige fraude, gepleegd in hoofde van de kinderen van verzoekster.

Dat het aldus onredelijk voorkomt om N.E., die als jonge kind naar België gekomen is, en N.E. , die geboren is in België te straffen voor de fraude die gepleegd werd door hun ouders.

Dat de kinderen thans namelijk (zo goed als) heel hun leven in België hebben doorgebracht, dat zij alhier naar school gaan, en dat zij volledig geïntegreerd zijn in ons land.

Dat hun scholarisatie en integratie voortkomen uit de gepleegde fraude is inderdaad juist, maar men moet voor ogen houden dat de kinderen deze fraude niet zelf gepleegd hebben, hoewel zij er nu wel zelf voor bestraft worden.

Dat de kinderen inmiddels 15,5 jaar en 9 jaar oud zijn, en dus (zo goed als) heel hun leven reeds in België verblijven. Zij hebben geen enkele band meer met hun land van herkomst en hun centrum van belangen is in België gesitueerd.

Het komt aldus onredelijk voor om de kinderen nu een bevel te geven om het grondgebied te verlaten op basis van feiten die door hun ouders gepleegd zijn. De kinderen hadden namelijk zelf geen enkel aandeel in deze feiten maar de gevolgen grijpen des te dieper in op hun leven.

Dat verzoekster inderdaad indertijd gelogen heeft tegen de autoriteiten, en die leugen ook heeft volgehouden tijdens de verdere procedures.

Dat het voor Albanezen zeer gemakkelijk is om zich uit te geven voor Kosovaar, en dat het verzoekster aldus aantrekkelijk leek, in het kader van haar asielprocedure, om zich als Kosovaar voor te doen. Dat het voor haar daarna de enige oplossing leek om deze leugen vol te houden.

Dat aangaande de intrekking van de verblijfsvergunningen omwille van fraude dient te worden opgemerkt dat destijds een groot aantal Albanezen zich voor Kosovaar hebben uitgegeven. Nagenoeg allen hebben later deze identiteit probleemloos kunnen aanpassen.

Bovendien heeft de fraude in hoofde van verzoekers zich beperkt tot een mondelinge leugen, en hebben zij nooit valsheid in geschrifte gepleegd of zich van valse geschriften bediend.

Dat verzoekster echter spijt heeft van deze fraude.

Dat verzoekster nu bovendien zwaar gestraft wordt voor de leugens die zij verteld heeft.

Dat verzoekster inmiddels immers sedert 14 jaar haar leven opnieuw heeft opgebouwd in België, hier ook gewerkt heeft, de taal spreekt en perfect geïntegreerd is.

Dat haar centrum van belangen zich al sinds jaren in België bevindt.

Dat verzoekster in Albanië niets of niemand meer heeft om naar terug te keren.

Dat ook de kinderen van verzoekster, die op zeer jonge leeftijd uit hun thuisland vertrokken zijn en niets anders kennen dan het leven in België, nu een bevel kregen om het grondgebied te verlaten door de fraude die door verzoekster gepleegd werd.

Dat de jongste dochter van verzoekster in België geboren werd en in Albanië niet zomaar kan ingeschreven worden.

Dat verzoekster nu dan ook een zware prijs betaalt voor de fraude.

Dat verzoekster dan ook oprecht spijt heeft van de keuzes die zij gemaakt heeft.

Dat het in deze situatie onbillijk voorkomt om verzoekster alsnog het bevel te geven het grondgebied te verlaten.

Dat de bestreden beslissing met betrekking tot de onontvankelijkheid de volgende motivering geeft:

"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland."

Dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatriëerd worden .

Dat verzoekster zich in buitengewone omstandigheden bevindt, zoals ook gemotiveerd werd in het verzoekschrift dd. 25.01.2012.

Dat de vermeende gewone procedure via de diplomatieke of consulaire post geen garanties biedt daar er geen opvolging wordt weerhouden aan aanvragen in hoofde van de diplomatieke of consulaire post. Dat dit manifest een schending inhoudt van de rechtszekerheidsbeginsel daar deze posten de aanvragen manifest naast zich neerleggen en zelfs niet op antwoorden.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook geenszins kan aanvaard worden, waar de Dienst stelt dat het verzoek overeenkomstig artikel 9bis van verzoekster onontvankelijk is.

Dat verzoekster op 25.01.2012 een beroep deed op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Dat verzoekster perfect voldeed aan de voorwaarden.

Dat verzoekster al 14 jaar in België verblijft, en dat verzoekster bovendien getuigt van een duurzame lokale verankering in België.

Verder kan verzoekster ook gewag maken van een uitstekende integratie, en duurzame sociale banden in België.

Dat er zonder twijfel gesteld kan worden dat verzoekster op zeer intense wijze is overgegaan tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate heeft eigen gemaakt en op economisch, sociaal en cultureel terrein en op andere terreinen van het maatschappelijk leven.

Dat er namelijk aan de integratie van verzoekster geenszins kan getwijfeld worden.

Dat de kinderen van verzoekster ook naar school gaan in ons land.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekster.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)'

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. Waar verzoekster de schending opwerpt van de motiveringsplicht, gaat de Raad er, gelet op de inhoudelijke kritiek die zij uit op de motivering van de eerste bestreden beslissing, vanuit dat zij de schending van de materiële motiveringsplicht beoogt op te werpen.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3. De eerste bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.4. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf vanuit haar land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

3.5. In haar verzoekschrift gaat verzoekster uitvoerig in op de door haar gepleegde identiteitsfraude, die een intrekking van haar verblijfsvergunning met zich meebracht. Verzoekster werpt op dat zij *“oprecht spijt”* heeft van deze fraude en dat zij hiervoor *“nu dan ook een zware prijs betaalt”*. De Raad dient vast te stellen dat de eerste bestreden beslissing weliswaar opmerkt dat het verblijfsrecht van verzoekster en haar familieleden eerder werd beëindigd omdat het verkregen werd op grond van valse persoonsgegevens, doch dit vormt niet de reden waarom de aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk wordt verklaard, aangezien er een beoordeling geschiedt of de aangevoerde elementen weerhouden kunnen worden als buitengewone omstandigheden. Verzoeksters betoog is in casu derhalve niet dienstig.

3.6. De Raad stelt vast dat verzoekster niet ingaat op de motieven omtrent de beoordeling van de gegevens die betrekking hebben op het al dan niet aangetoond zijn van bijzondere omstandigheden. Haar louter theoretische beschouwingen over het feit dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht en dat er geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene onvoorzienbaar is, doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

3.7. Verzoekster betoogt dat de gewone procedure via de diplomatieke of consulaire post geen garanties biedt *“daar er geen opvolging wordt weerhouden aan aanvragen in hoofde van de diplomatieke of consulaire post.”* De Raad stelt vast dat verzoekster dit element – overigens een blote bewering zonder meer – niet vermeld heeft als buitengewone omstandigheid in haar aanvraag, zodat verwerende partij geenszins kan worden verweten daarmee geen rekening te hebben gehouden.

3.8. Waar verzoekster gewag maakt van haar *“uitstekende integratie”* en *“duurzame lokale verankering in België”* en erop wijst dat zij *“op zeer intense wijze is overgegaan tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsvormen in hoge mate eigen heeft gemaakt”*, dient de Raad te herhalen dat deze elementen betrekking hebben op de gegrondheid van verzoeksters aanvraag en dat deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2. van de Vreemdelingenwet, zoals reeds terecht gesteld wordt in de bestreden beslissing. Met het opnieuw beklemtonen van haar uitstekende integratie kan verzoekster de motivering van de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Met haar vaag betoog dat *“door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek [werd] geleverd naar de situatie van verzoekster”*, toont verzoekster geen schending van de zorgvuldigheidsplicht aan aangezien zij nalaat te concretiseren met welke aangevoerde elementen er geen rekening gehouden werd.

3.9. Met haar uiteenzetting toont verzoekster niet aan dat de verwerende partij niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan op kennelijk onredelijk wijze tot het besluit is gekomen dat *“de aangehaalde elementen [...] geen buitengewone omstandigheid [vormen] waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland”*.

3.10. Waar verzoekster in haar verzoekschrift tenslotte herhaaldelijk verwijst naar haar minderjarige kinderen, waarbij ze erop wijst dat deze kinderen zelf geen fraude gepleegd hebben en *“zij er nu wel voor bestraft worden”*, dat haar kinderen onderwijs genieten in België, geïntegreerd zijn en geen banden meer hebben met hun land van herkomst, dient de Raad vast te stellen dat verzoekster in onderhavig beroep uitsluitend in eigen naam optreedt en niet in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen, zodat zij niet dienstig kan verwijzen naar de belangen van deze kinderen.

Het enig middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor wat betreft de tweede bestreden beslissing. Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA